3974
43/4

Informace o Chartě 77 - ročník druhý /1979/ - č. 10
od 12. června do 4. července 1979

Dopis mluvčích Charty 77 prezidentu republiky 1
Dopis Charty 77 ONV v Litoměřicích 2
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Sdělení č.116 /Odvolání JUDr. Danisze/ 3
Sdělení č.117 /Nové složení VONSu/ 3
Sdělení č.118 /Ukončení přípravného řízení u deseti zatčených členů VONSu/ 4
Apel Charty 77 k prezidentu republiky podepsalo 251 občanů 4
Dopis sdružení francouzských advokátů 7
Dopis Pavla Roubala předsedovi vlády ČSSR 7
Oznámení hladovky prezidentu republiky 8
Julius Tomin: Nemohu jinak 8
Dopis Zdeny Tominové generálnímu prokurátorovi 9
Dopis Zdeny Tominové ministru vnitra 12
Provolání osmi severočeských občanů 13
Pravda zvítězí! 13
Eva Kantůrková píše ministerské předsedkyni Anglie 14
Jarmila Doležalová se obrací na generálního prokurátora 15
Portrét Dany Němcové 16
Krátké zprávy 18-19
Články došlé do redakce 19

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77
Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

3975

Dopis mluvčích Charty 77 prezidentu republiky

Pane prezidente, v souladu s článkem 17 naší Ústavy, zdůrazňujícím povinnost všech občanů dbát o plné uplatnění socialistické zákonnosti v životě společnosti, obracíme se na Vás podle článku 29 téže Ústavy s naléhavým upozorněním na skutečnosti, které zákonnost znovu vážně ohrožují.

Podle zprávy ČTK ze 4.června t.r. bylo v těchto dnech zahájeno trestní stíhání několika čs. občanů "pro podezření ze závažné činnosti namířené proti zájmům československého státu". Samotná zpráva ČTK je formulována v rozporu se stěžejní zásadou trestního řádu /§ 2/, že na obviněného se hledí, jako by byl nevinen, dokud mu jeho vina není prokázána v soudním řízení. Do vazby bali vzati Otta Bednářová, dr. Václav Benda, dr. Jiří Němec, Jiří Dienstbier, Jarmila Bělíková, Václav Havel, dr. Ladislav Lis, Václav Malý, Dana Němcová, ing. Petr Uhl /člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných Albert Černý byl vzat do vazby již před dvěma měsíci/. Jak jsme byli informováni, byli obviněni z přípravy trestného činu podvracení republiky §7/1 a §98/1 a 2 tr.zák. Z okolností jejich zadržení a z domovních prohlídek vyplývá, že důvodem stíhání je účast jmenovaných občanů na činnosti Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Toto volné společenství sdružuje občany ochotné se zasazovat za dodržování lidských a občanských práv, jež jsou zaručena jak Ústavou, tak Mezinárodními pakty o lidských právech, vypracovanými za účasti čs. zástupců v OSN, přijatými také hlasem ČSSR ve Valném shromáždění OSN 1966, Vámi ratifikovanými v prosinci 1975 a publikací ve Sbírce zák. /č.120/1976/ včleněnými do našeho právního řádu. Činnost Výboru, ohlášená 27.4.1978 čs. orgánům a veřejnosti, vycházela zejména z článku 2 odst. 3 Paktu o občanských a politických právech, který zavazuje všechny zúčastněné státy, tedy i naší republiku, zajistit účinnou ochranu osobám, jejichž práva zaručená Paktem byla porušena jednáním nositelů moci. O případech, které podle názorů členů Výboru byly porušením těchto práv, informoval Výbor v řadě případů státní orgány /podle čl. 29 Ústavy/ a podle možnosti v souladu s čl. 28 Ústavy i širší veřejnost. Vycházel přitom zásadně z veřejných dokumentů, jako obvinění, žalob, rozsudků, odvolání, z průběhu veřejných řízení příslušných orgánů i ze sdělení těch, kdo svá práva považovali za porušená. Na své podněty státním orgánům v rozporu s čl.29 Ústavy a s příslušnými prováděcími předpisy nedostal Výbor nikdy odpověď, což opravňuje k závěru, že se tyto orgány jejich obsahem přes jeho závažnost věcně nezabývaly.

Povážlivější ovšem je, že místo věcného projednávání závažných a podložených podnětů se jejich předkládání a zveřejňování považuje prokuraturou za trestnou činnost. Takový výklad zákona považujeme za násilný, odporující normám, v jejichž rámci je tato činnost vedena, a směřující naopak k porušování zákonnosti. Věc může být konkrétně vyřízena jedině věcným projednáním podnětů; podněty v takovém označení nelze považovat za trestnou činnost a přisuzavat jejich autorům úmysly nepřátelské socialistickému společenskému a státnímu zřízení, jež jsou rozhodující pro kvalifikaci činu jako odpovídajícího § 98. Kritiku jevů, které neodpovídají nebo přímo odporují zákonným zárukám občanských práv a svobod, ani podněty k jejich nápravě nelze bez vážného převracení pojmů označovat za protispolečenskou činnost - je docela naopak zaměřena k ozdravění společnosti a k posílení zákonnosti i právních jistot občanů.

Obvinění uvedených osob, jejich vazba i trestní řízení na základě nesprávně pojatého výkladu zákonů, ohrožuje nespravedlivou represí občany, kteří se zasazují o dodržování zákonnosti. Tomu nasvědčuje i způsob, kterým o záležitosti informují ČTK, vyjadřující oficiální názory nejvyšších státních orgánů a formulací své zprávy znehodnocují možnost objektivního vyšetřování i posouzení činnosti obviněných, ve zprávě předem označených za pachatele. Důsledkem takové represe by bylo další oslabení vědomí zákonnosti a právních jistot v nejširší veřejnosti, znepokojené i některými vysloveně teroristickými a dosud nikdy nevyjasněnými fyzickými útoky na občany, kteří jsou známi svou angažovaností za dodržování zákonnosti v oblasti lidských a občanských práv. Negativní mezinárodní ohlas takového postupu vzhledem k závaznosti uvedených Mezinárodních paktů i k povinnostem, vyplývajícím pro náš stát také ze Závěrečného aktu konference o evropské bezpečnosti a spolupráci, Vámi podepsaného 1.8, lze vzhledem ke

zkušenostem s dopadem podobných akcí v minulosti oprávněně předpokládat.

Těmto nežádoucím účinkům můžete zabránit. Navrhujeme Vám, abyste se dal objektivně a věcně informovat o případech, kterými se Výbor zabývá. Jsme ochotni k takové opravdu věcné informaci a posouzení těchto případů přispět např. i účastí v komisi či jiném útvaru tímto posouzením pověřeném za předpokladu, že bude zrušena vazba obviněných, pro níž nevidíme žádný důvod. Takové věcné posouzení zcela jistě prokáže nevinu obviněných. Žádáme, abyste podle čl. 61 odst. 1 lit. j/ úst. zákona 143/1968 dal zastavit trestní stíhání a tak rozhodujícím způsobem zasáhl ve prospěch dodržování socialistické zákonnosti v naší zemi.

V Praze 25. června 1979.

dr. Jiří Hájek
mluvčí Charty 77

Zdena Tominová
mluvčí Charty 77

dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Rada Okresního národního výboru
Litoměřice

Věc: zamýšlená demolice domu č. 1 v osadě Řepčice MNV Třebušín

Vážení poslanci,

obracíme se na Vás jménem občanské iniciativy Charta 77, která se v našem státě zasazuje o respektování lidských a občanských práv a angažuje se ve smyslu článku 17 Ústavy za dodržování socialistické zákonnosti, s vážným a naléhavým upozorněním.

Odbor dopravy ONV Litoměřice pod vedením p. Lukasche má v těchto dnech rozhodnout o demolici domu č. 1 v osadě Řepčice /MNV Třebušín/, jehož majiteli jsou manželé Kubíčkovi a Parkánovi a spoluobyvateli manželé Soukupovi. Tento dům, který byl prakticky po 17 let neobýván a byl v dezolátním stavu /je to stará lidová stavba/, zakoupili Kubíčkovi a Parkánovi v roce 1978 k trvalému bydlení a ihned začali s opravami a úpravami. V roce 1978 povolil MNV Třebušín přestavbu domu, aniž upozornil na jakoukoli možnost ohrožení existence objektu v budoucnosti. Dnes jsou rozsáhlé úpravy v hrubé stavbě dokončeny, do záchrany staré stavby vložili obyvatelé domu a jejich mladí přátelé nespočetné hodiny tvořivé a láskyplné lidské práce, nevyčíslené penězi; materiálové investice činí do dnešního dne přes 45 tisíc Kčs. A nyní má být tento dům, pod jehož střechou nalezlo domov pět malých dětí /a další je očekáváno každý den/, urychleně zbourán, prý kvůli úpravě silnice III. třídy na autobusovou přípojku; silnice vede kolem domu a má se v budoucnu rozšiřovat. Byli jsme se na místě podívat: široko daleko není ani stopy po tom, že by se objekt nové autobusové přípojky začal uskutečňovat, silnice je v takovém stavu, že její úpravy by musely být provedeny po celé trase, což by si jistě vyžádalo velké investice a mnoho, mnoho času. Přesto odbor dopravy ONV Litoměřice se zbouráním domu velice spěchá; soudní znalec provedl odhad domu dokonce za nepřítomnosti jednoho ze spolumajitelů /jeho byt byl uzamčen/, zato za asistence příslušníků SNB v uniformě i v civilu. Tento spěch i nezastíraná účast příslušníků Bezpečnosti nápadně připomíná demolici domu rodiny Princových v Rychnově, na jehož místě měla být urychleně vybudována autobusová otočka, dosud však /po roce/ nebyly práce zahájeny a zbořeniště zarůstá kopřivami.

Manželé Princovi jsou signatáři Charty 77. Také Kubíčkovi, Parkánovi a Soukupovi jsou signatáři Charty 77. Na podzim roku 1977 byl s nimi se všemi rozvázán pracovní poměr a jakékoli další zaměstnání v okrase Litoměřice jim bylo unemožněno - pro podpis Charty 77. Nyní mají přijít o střechu nad hlavou - pro podpis Charty 77; jiný důvod lze těžko najít.

Žádáme vás, abyste celou záležitost urychleně prověřili u vědomí, že perzekuce občanů pro jejich názory a přesvědčení hrubě odporuje ustanovením československé Ústavy i mezinárodních paktů o lidských a občanských právech, které náš stát ratifikoval, dále pak u vědomí, že zbytečné ničení hodnot a znevažování lidské práce je v rozporu s budováním vlasti. Také o využívání pracovních sil bylo přijato mnoho vládních usnesení, že by právě okres Litoměřice nepotřeboval techniky, umělecké truhláře a dělníky? Uvítáme, zasáhnete-li ve prospěch obyvatel domu č.1 v Řepčicích

již v této fázi rozhodování; v opačném případě se budeme spolu s Kubíčkovými, Parkánovými a Soukupovými odvolávat k vyšším instancím. Tento dopis dáváme zároveň na vědomí Federálnímu shromáždění a České národní radě.

Jiří Hájek
mluvčí Charty 77

Zdena Tominová
mluvčí Charty 77

Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Mluvčí Charty 77 J.Šabata je vězněn, mluvčí Charty 77 V.Benda a J.Dienstbier jsou ve vyšetřovací vazbě.

Sdělení č. 116 /Odvolání JUDr. Danisze/

Dne 14.6.1979 v 11 hodin dopoledne proběhlo u Městského soudu v Praze odvolací řízení s JUDr. Josefem Daniszem pro údajné verbální napadení příslušníka VB - viz naše sdělení č. 104. Předsedkyně senátu byla promovaná práv. Veronika Hrbková. Obvodní prokurátor z Prahy 6 žádal ve svém odvolání proti rozsudku uložení nepodmíněného trestu a terstu zákazu činnosti.

Odvolací soud částečně vyhověl odvolání prokurátora,,rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu zrušil a uložil JUDr.Daniszovi trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na jeden rok, a dále mu uložil trest zákazu činnosti v advokacii na dobu tří let. Výrok o vině zůstal nezměněn.

Tentýž den v osm hodin ráno proběhlo první stání pracovního sporu JUDr. Danisze. V tomto je projednávána žaloba o neplatnosti zrušení členství JUDr. Danisze v Městském sdružení advokátů /MěSA/ v Praze, k němuž došlo rozhodnutím výboru MěSA v Praze dne 13.3.1979. Žaloba /JUDr. Danisze/ pokládá napadené rozhodnutí za neplatné a nepřezkoumatelné, neboť v něm nejsou uvedeny žádné konkrétní důvody. Tyto důvody neuvedly žalovaná organizace ani ve svém vyjádření k žalobě, a nejsou patrny ani z písemných materiálů, které žalovaná organizace založila do spisů. Pokud jde o důvody, které byly JUDr. Daniszovi sděleny ústně 8.1.1979 - tj. že se v procesu s J.Chmelem zmínil při hlavním líčení ve své závěrečné řeči o procesech padesátých let, že se před vyšetřovatelkou prokuratury v trestní věci J. Šabaty zmínil o případu napadení I. Medka, a že se nechal vozit k soudům mimo Prahu hercem P. Landovským -, pak žalobce namítal, že tyto nezakládají porušení povinností, jak mu je ukládá zákon o advokacii, ust. §§ 1 a 2. Dále z formálního hlediska namítl, že žalovaná organizace se o údajných závadách v jeho práci dozvěděla před 13.12.1978, a tudíž promeškala tříměsíční lhůtu, během které mohla členství JUDr. Danisze v advokacii zrušit.

Senát obvodního soudu pro Prahu 1 za předsednictví JUDr. Milady Uřídilové odročil jednání na neurčito za účelem provedení dalších důkazů.

Je zřejmé, že rozsudkem Městského soudu v Praze, konkrétně trestem zákazu činnosti v advokacii, má být neutralizován pracovní spor JUDr. Danisze, neboť i kdyby soud dal za pravdu jeho žalobě a uznal zrušení jeho členství v advokacii za neplatné, stejně po dobu nejméně tří let nebude moci jako advokát pracovat.

19.6.1979 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 117 /Nové složení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných/

V současné době je ve vyšetřovací vazbě jedenáct občanů, kteří pracovali ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Aby činnost Výboru nebyla oslabena, přihlašuje se k ní dalších dvanáct lidí. K dnešnímu dni ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných jsou:

ing. Rudolf Battěk, Křižíkova 78, Praha 8
Otta Bednářová, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1,Praha-Ruzyně
Jarmila Bělíková, dtto
dr. Václav Benda, dtto
Albert Černý, t.č. ve vazbě
Jiří Dienstbier, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha-Ruzyně
Karel Freund, Čáslavská 6, Praha 3
Zina Freundová, Čáslavská 6, Praha 3

Václav Havel, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha-Ruzyně
Zbyněk Hejda, Nešporova 573, Praha 4-Háje
dr. Martin Hybler, Myslíkova 18, Praha 2
Elzbieta Ledererová, Bílinská 496, Praha 9
dr. Ladislav Lis, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha-Ruzyně
Ing. Jan Litomiský, 394 05 Výskytná 2, okr. Pelhřimov
Václav Malý, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha- Ruzyně
Michal Matzenauer, bez trvalého bydliště
Ivan Medek, trvale: Hohe Warte 88/33 A 1190 Wien, 18, Döbling, Rakousko
Ervín Motl, Štědřík 150, Psáry u Prahy
Dana Němcová, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha-Ruzyně
Jiří Němec, dtto
dr. Ludvík Pacovský, Washigtonova 9, Praha 1
Jan Pavelka, U Zámečnice 134/4, Praha 5
ing. Pavel Roubal, Hájecká 7, Praha 10
Jan Ruml, Kremelská 104/150, Praha 10
Jiří Ruml, Kremelská 104/150, Praha 10
dr. Gertruda Sekaninová-Čakrtová, Šárecká 67, Praha 6
Andrej Stankovič, Melantrichova 6, Praha 1
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2
Petruška Šustrová, Kolínská 15, Praha 3
Dr. Jan Tesař, Kallabova 29, Brno Žabovřesky
dr. ing. Jakub Trojan, Mělnická 44, Neratovice, okr. Mělník
Petr Uhl, t.č. ve vazbě ve věznici MS č.1, Praha-Ruzyně
Zdeněk Vokatý, U Zámečnice 134/4, Praha 6

19.6.1979 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 118 /Ukončení přípravného řízení u deseti zatčených členů VONS/

Dne 28.června bylo přikročeno k seznámení s výsledky vyšetřování v trestní věci proti deseti zatčeným členům Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Před několika dny bylo devíti z nich sděleno, že jejich údajná trestná činnost bude posuzována podle druhého odstavce § 98 tr.z., tedy tak jako tomu již je v případě Petra Uhla. Otce Bednářové, Jarmile Bělíkové, Václavu Bendovi, Jiřímu Dienstbierovi, Václavu Havlovi, Ladislavu Lisovi, Václavu Malému, Daně Němcové, Jiřímu Němcovi a Petru Uhlovi hrozí trest odnětí svobody v rozmezí tří až deseti let. O jedenáctém obviněném členu Výboru Albertu Černém není dosud v tomto směru známo nic určitějšího.

29.6.1979 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Dr. Gustav Husák
prezident ČSSR
Praha - Hrad

Praha, 3. července 1979

Pane prezidente,

před krátkou dobou jsme byli postaveni před dvě brutální události, jejichž dosah si jejich původci zřejmě neuvědomují a snad ani nejsou schopni uvědomit. Domovním prohlídkám byli podrobeni členové výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a na deset z nich - Ottu Bednářovou, Jarmilu Bělíkovou, Václava Bendu /mluvčí Charty 77/, Jiřího Dienstbiera /mluvčí Charty 77/, Václava Havla, Ladislava Lise, Václava Malého, Danu Němcovou, Jiřího Němce a Petra Uhla - byla uvalena vazba a vzneseno obvinění z podvracení republiky.

Dosud svobodně fungující mluvčí, paní Zdena Tominová, byla po setmění v chodbě domu, kde žije, přepadena maskovaným mužem, který ji omráčil a neuspěl v dalším pouze pro sběh lidí, které svým výkřikem vyvolala. Charta 77 by v té chvíli odstraněním paní Tominové byla zbavena všech svých fungujících mluvčích. Ve chvíli útoku na paní Tominovou měl být její manžel, zaměstnaný jako noční hlídač v pražské ZOO, obětí dalšího anonymního a organizovaného násilí na svém pracovišti a tento útok, který se měl časově shodovat s útokem na jeho ženu, selhal jen náhodou.

Považujeme za svou povinnost upozornit Vás na tyto neblahé události, na

jejich organizovaný souběh, na sám děsivý fakt, že se v boji proti Chartě 77 užívá nikoli poprvé metod vysloveně teroristických. Žádáme Vás jako nejvyššího ústavního činitele a ručitele právního řádu v zemi, abyste do průběhu uvedených událostí zasáhl podle spravedlnosti a práva, které Vám i Vašemu úřadu přísluší.

Hnutí občanské iniciativy Charta 77-to opětovně prohlašujeme-vzniklo zcela v souladu s ústavou našeho státu a mezinárodními smlouvami, jimiž náš stát sám sebe platně zavázal, bylo inspirováno touhou po lidské důstojnosti, k ochraně občanských práv, které nám naše zákony zaručují, a proti neobhajitelným přehmatům. Totéž platí o Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Jeho činnost nemohla porušovat zákonnost, tím méně záměrně a principiálně. Neznáme humánní stát, aby v něm proklamovaný požadavek dodržovat vlastní ústavu předem platil za úmysl jeho řád zvrátit. Neznáme civilizovanou zemi, aby tam občansky povinný záměr bránit nevinně pronásledované byl a priori potírán, zamezován jako provinění a přiznání k vině. V těchto souvislostech cítíme povinnost vyjádřit svou solidaritu se zatčenými a být i nadále s nimi zajedno v obraně lidských a občanských práv a trvat na svém vyhlášení zákonnosti Charty 77 i zákonnosti práce Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných.

Chtít využít názorových odstínů mezi signatáři Charty 77 k jejich potlačení je beznadějná snaha, neboť společný, obecný a zásadní princip -obrana lidských a občanských práv- zůstává nedotčen a nadále na něm trváme. Z našich lidských, mravních i právních jistot jej nelze jinak vymýtit, nejméně už násilnými zákroky. Nejprostší úvaha by měla poučit pronásledovatele Charty 77, že-třeba uměle potlačena-zítra se narodí znovu pod jiným jménem, neboť jediným způsobem, kterým ji lze suspendovat, je upustit od protiústavních a nemorálních přehmatů, proti nimž vznikla. Toje evidence rozumu i svědomí i prostého citu pro právo.

Bylo zásadním omylem, v neposlední míře i politické rozvahy, když byl odmítnut dialog s Chartou 77 o jejích zákonně oprávněných požadavcích a místo toho byla zasypána přívalem spílání, ostouzení a obviňování ze zrady a zaprodanosti. To jsou metody nejplanějšího žurnalismu, dnes u nás už docela marné. Co se však posléze dotýká postupů čirého fyzického teroru, jichž snad je kdokoliv v pokušení proti obráncům lidských práv použít, nemohou ničím pohnout, jsou pouze varovným mementem, apelujícím a pobuřujícím všechny občany bez ohledu na jejich politickou orientaci a bořícím jejich nejzákladnější jistoty mravní a občanské.

Žádáme proto o propuštění uvězněných členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a všech ostatních obránců lidských práv a občanských práv.

Litujeme, že náš projev musel vyznít jako varování před rozpoutáním nezodpovědné zvůle.

S přáním nápravy

Vladislav Balabán	Hana Balášová	Alena Balcarová
Zdeněk Bárta	Rudolf Battěk	Jan Bednář
Jiří Bednář	ing.Ant. Bělohoubek	Ladislav Benedek
Marie Benetková	Tomáš Bísek	ing. Antonie Boková
Vladimír Bouček	Vratislav Brabenec	Eugen Brikcius ml.
Petr Bukva	Jana Bukvová	Jan Čepička
Ladislav Cerman	prof.dr.Václav Černý	Milan Daler
Jiří Daníček	dr. Josef Danisz	Ivan Dejmal
Zuzana Dienstbierová	Ivo Dočkal	Zdena Dočkalová
Radomír Doupovec	Zvonimír Dragoun	ing. Ivan Dubský
Ivan Duchoň	Josef Dvořák	Michal Dziaček
Vladimír Erkr	Zdena Erteltová	Leoš Exler
Petr Formánek	Karel Freund	Zina Freundová
Jiří Frodl	Roman Grič	Jiří Gruntorád
Jiří Gruša	prof.dr.Jiří Hájek	Vítězslav Haramule
Vlasta Haramulová	Karel Havelka	Olga Havlová
Zbyněk Hejda	dr.Ladislav Hejdánek	Milan Hlavsa
ana Hlavsová	Jan Hofman	Jiřina Hrábková
ing.Tomáš Hradílek	Jana Hradílková	Jan Hric
Miroslav Hricenko	Vladimír Hrubý	Martin Hybler
Ivana Hyblerová	Pavel Hübner	dr. Václav Hyndrák

Hana Chmelová
Josef Janíček
Miroslav Jemelka
Juliana Jirousová
Josef Kaleta
Viktor Klouda
František Konečný
Josef Kordík
Olga Králíčková
Ivan Kyncl
Věra Kubíčková
Václav Kůs
Jiří Lejnar ml.
Jan Lopata
Jan Marejka
Vladimír Marek
Marie Mašterová
Marie Matzenauerová
Vlasta Mikešová
Jiří Müller
Helena Němcová
Pavla Němcová
Antonín Němejc
Josef Olšanský
František Pánek
Petra Parkánová
dr.František Pavlíček
Iva Pelikánová
Rudolf Poláček
Jan Princ
Tomáš Procházka
Jana Převratská
Ivana Riedlová
Jakub Ruml
dr.Tomáš Růžička
Milan Řehák
gen.por.Vilém Sacher
Luboš Smílek
Zdeněk Soukup
Josef Stehlík
Jana Sternová
Jan Svoboda
Josef Šafář
František Šiler
Pavel Šmída
Petruška Šustrová
Jan Thoma
Tom Tomášek
Zdena Tominová
ing.Miroslav Tyl
Jana Urxová
Rostislav Valoušek
Josef Vaněk
Jiří Vlček
Jindřich Vohryzek
Milan Volf
Kateřina Willigová
Rudolf Zeman
Květa Marková
Lubomír Přikryl
leš Vejvoda
Lenka Šabatová
Bohuslav Kaplan

Jaroslav Chmatiko
Milan Janíček
Miroslav Jirec
Věra Jirousová
Eva Kantůrková
doc.dr.Luboš Kohout
Miloslav Korbelík
Jiří Kostur
Marie Rút Křížková
Karel Kyncl
Jana Kučerová
Jaroslava Kušnýrová
Jaromír Litera
Silvestra Lupertová
Miroslav Malínský
Anna Marvanová
Michal Matzenauer
Václav Mekysta
Jaroslav Mlejnek
dr.Pavel Muraško
Markéta Němcová
David Němec
dr.Vladimír Nepraš
Karel Oujezdský
Milan Pankráz
Antonín Pata
ing.Blanka Pavlů
Jiřina Pluháčková
Miroslav Polák
Květa Princová
ing.Václav Procházka
Miloš Rejchrt
ing.Pavel Roubal
Jan Ruml
ing.Pavel Ryba
prof.dr.Vladimír Říha
Pavel Seifter
Ladislav Socha
Marie Soukupová
Dana Stehlíková
Ilja Storoženko
Anna Šabatová ml.
Pavel Šautora
prof.ing.Věnek Šilhán
Miluše Štěvichová
Patr Tatoun
Jiří Tichý
Jindřich Tomeš
Karel Trinkewitz
Jaroslav Unger
Libor Václavík
Jaroslav Vaněk
dr.Zdeněk Věšíček
Jaroslav Vlk ml.
Josef Vohryzek
Petr Vrána
Pavla Zachovalová

Pavel Pavlovský
Martin Podborský
Jaroslav Beneš
Jan Vodňanský
Jarmila Johnová

Radovan Janeček
Zuzana Jelínková
Ivan M. Jirous
Jindra Kadlecová
Svatopluk Karásek
dr.Václav V.Komeda
Vavřinec Korčiš ml.
Anna Koutná
Jiří Křivský
Jiří Kubíček
Daniel Kumermann
Lilian Landová in memoriam
Martin Litomiský
Vratislav Machulka
Karel Marek
František Maštera
Jitka Matzenauerová
Marie Mekystová
Jiří Mrázek
Pavel Nejedlý
Marcela Němcová
Ondřej Němec
Petr Novotný
dr.Luděk Pacovský
Viktor Parkán
Jan Patočka
Vít Pelikán
Antonín Pojar
Petr Pospíchal
Drahuše Proboštová
Dana Prvá
Vratislav Riedl
ing.Věra Roubalová
Jiří Ruml
Olga Rychtářová
dr.Marie Říhová
Miroslav Skalický
Karel Soukup
Andrej Stankovič
Vladimír Stern
Jaroslav Suk
Anna Sabatová st.
Michal Šembera
ing.Karel Šling
Vladimír Štučka
dr.Jan Tesař
Petr Tomášek
dr.Julius Tomin
Vlastimil Třešňák
ing.Richard Urx
Ludvík Vaculík
Jiří Vaněk
Jan Vladislav
Mirek Vodrážka
Zdeněk Vokatý
Věra Vránová
Vladimír Zavadil

vítězslav Holata
Josef Adámek
Emil Dvořák
Jitka Vodňanská

Syndicat des advocates de France
Paris, France

3981

Milí přátelé!

Jsme příbuzní některých z deseti čs.občanů, kteří jsou od 29.května 1979 ve vazbě. Jsou obviněni v podstatě z toho, že sestavovali a rozšiřovali sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Tento výbor již více než rok sleduje osudy lidí, kteří jsou neprávem postihováni justičními nebo policejními orgány. Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných vydal do jejich zatčení 113 sdělení, v nichž zveřejnil případy několika desítek nespravedlivě postihovaných osob. Sdělení byla určena různým státním orgánům a čs. i světové veřejnosti.

Již od prvních dnů věznění našich blízkých vznikly potíže s obhajobou. Důsledná obhajoba politického vězně je v Československu pro advokáta spojena se značnými komplikacemi, a proto advokáti vůbec neradi přejímají případy lidí, stíhaných z politických důvodů. Poté, co byl dr.Danisz vyloučen z advokacie a vede se proti němu trestní stíhání za nekompromisní způsob vedení obhajoby Jaroslava Šabaty a některých jiných signatářů Charty 77, máme za to, že plná a svobodná obhajoba politických vězňů není v ČSSR možná.

Proto se na Vás obracíme s prosbou o pomoc. Žádáme Vás, abyste se vedle čs.advokátů ujali obhajoby našich příbuzných i ostatních obviněných v této cause. Přijeďte, prosíme Vás, co nejdříve, abyste se mohli seznámit se všemi okolnostmi případu a abyste mohli o svých poznatcích informovat mezinárodní právnickou veřejnost. Věříme, že naší prosbě vyhovíte, a jsme Vám za to skutečně vděčni.

V Praze 23.června 1979

Anna Šabatová - Anglická 8,Praha 2
Jan Bednář - Novodvorská 416, Praha 4
Jiří Bednář - Vyšší 3, Praha 4
Markéta Němcová, Leninova 660, Praha 6
Pavla Němcová, Ječná 7, Praha 2
Zuzana Dienstbierová, Podskalská 8, Praha 2
Olga Havlová, U dejvického rybníčku 4, Praha 6

Dr. Lubomír Štrougal, předseda čs. vlády - do vlastních rukou!

Praha, 7.6.1979

Pane předsedo vlády,

je tomu již rok, co jsem se na Vás obrátil dopisem z ruzyňské vazby. Pro oživení Vaší paměti dopis přikládám /příloha č.1/. Vaší odpověď jsem dostal již na svobodě./Moje trestní stíhání stále pokračuje, můj obhájce dr.Danisz dostal výpověď z advokátní kanceláře./

Je tomu čtvrt roku, co jsem Vám a několika dalším státním orgánům poslal kopie stížností Nejvyššímu soudu ČSSR /příloha č.2/, ve které jsem vyslovil podezření, že v případě procesu s dr.J.Šabatou byla porušena zásada veřejnosti, jedna z hlavních záruk zákonnosti soudu. Dodnes mi nejvyšší soud neodpověděl, jediný, kdo mi alespoň oznámil, že bere mou stížnost na vědomí, byl Váš úřad.

V poměru k ostatním státním orgánům mám tedy s Vašim úřadem dobré zkušenosti. Kontrastují zejména se zkušenostmi s Nejvyšším soudem. Žádal jsem jej rovněž /příloha č.3/ o zmírnění trestů bratranců Barešových, dvacetiletých únosců autobusu s gymnazisty. Jedinou odpovědí bylo předání mého dopisu vyšetřovatelům StB, kteří mně kvůli němu dvakrát vyslýchali.

Vzhledem k poměrné důvěře, kterou ve váš úřad mám, pojal jsem před nedávnem úmysl obrátit se na Vás u příležitosti výročí mého zatčení i v následující velmi závažné záležitosti; v současné době je množství našich občanů stíháno za podobné trestné činy jako já - pobuřování, podvracení republiky, zneužívání náboženské funkce, hanobení republiky a jejího představitele, útok na veřejného činitele ap. Neznám pochopitelně všechny tyto případy, neznám všechny podrobnosti většiny z nich, ale to, co o nich vím, mne vzhledem ke zkušenostem z mého případu vede k přesvědčení, že tito občané jsou trestně stíháni nespravedlivě. Na desítky těchto případů upozornil ve svých sděleních Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Měl jsem v úmyslu požádat Vás, abyste na tyto případy obrátil svou pozornost a zjednal v nich nápravu. Než jsem stačil svůj úmysl uskutečnit, vystupnoval se zlovolný postup vůči Výboru na obranu

nespravedlivě stíhaných natolik, že byla převážná část jeho členů obviněna z podvracení republiky /hrozí jim tresty vězení do deseti let/ a vzata do vazby. Proto Vás žádám, abyste s veškerou odpovědností, jakou jste na sebe jako předseda vlády vzal, neprodleně zajistil:

1. Aby byli voláni k odpovědnosti úředníci Nejvyššího soudu ČSSR, kteří ignorují stížnosti občanů v tak závažné věci jako je veřejnost soudu a aby byly poskytnuty záruky, že se podobný postup nebude opakovat.
2. Prošetření všech případů, na které Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných upozornil a okamžité zjednání nápravy. Předpokládám, že případů nespravedlivě stíhaných je v naší republice daleko více, než na které stačil Výbor upozornit. Nebylo to v jeho technických možnostech neboť koná své poslání navzdory státní moci. Také ne každý nespravedlivě stíhaný je odhodlán hájit svá práva důsledně, zveřejnit svůj případ a tím riskovat pravděpodobné zhoršení svého postavení. Nikoli ze sobeckých důvodů Vám znovu nabízím k přešetření svůj případ, neboť jsem o něm informován nejlépe.
3. Propuštění všech členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných na svobodu a zastavení jejich trestního stíhání. Nejedná se v nejmenším o občany, zasluhující pozornosti Bezpečnosti nebo dokonce vyžadující převýchovu ve věznicích. Jedná se právě naopak o občany v pravém smyslu slova, jímž není lhostejný osud spoluobčanů a společnosti. Je naší národní tragedií, že nutíme tyto dobré občany žít v opozici a trestáme je žalářem, místo abychom jejich službu národu podporovali v co největší míře a těšili se z ní.

Pane předsedo vlády, výzva, s jakou se k Vám obracím je natolik závažná a moje zkušenosti s našimi státními orgány natolik špatné, že její kopii s prosbou o pomoc posílám i muži, disponujícímu nejen světskou mocí - papeži Janu Pavlu II. Kopii posílám také Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných s prosbou, aby mne přijali do svých řad, neboť jsem o poslání tohoto Výboru hluboce přesvědčen a velice mi záleží na osudu jeho členů a na tom, aby zlá vůle státní moci, která na ně dopadla, nezeslabila jeho činnost.

Pavel Roubal
Hájecká 7
100 00 Praha 10

Oznámení prezidentu republiky

K hladovce Julia Tomina za 11 členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, t.č. vězněných se připojují:

Cerman Ladislav	5 dní	Marek Vladimír	3 dny	Svoboda Jan	2 dny
Dziaček Michal	5 dní	Mikešová Vlasta	5 dní	Šmída Pavel	5 dní
Hubner Pavel	3 dny	Olšanský Josef	3 dny	Štučka Vladimír	2 dny
Řivský Jiří	1 den	Olšanská Berča	3 dny	Vaněk Jaroslav	3 dny
Malinský Miroslav	3 dny	Procházka Tomáš	3 dny	Vojtíšek Ivo	2 dny

Pane prezidente, vzhledem k podmínkám, ve kterých se nyní Julius Tomin nachází, byl nucen 14-denní hladovku odvolat, což Vám dal písemně na vědomí. Pro nás však 6. červenec zůstává i nadále termínem pro zahájení hladovky.

Touto hladovkou vyjadřujeme protest proti věznění 11 členů VONSu, které je absurdní, popírá Ústavu ČSSR a zák.č.120 Sb. V zájmu spravedlnosti žádáme okamžité zastavení trestního stíhání a propuštění všech vězněných na svobodu.

Nemohu jinak. Praha 2.7.1979

Oznamuji, že 6.července zahájím čtrnástidenní hladovku na protest proti stupňujícím se represím ze strany státních a bezpečnostních orgánů; během celého týdne vyústily akce bezpečnostních orgánů již podruhé v řetěz represí proti dětem, kterým je méně než deset let.

Když příslušníci VB, kteří dnem i nocí "hlídkují" přede dveřmi našeho bytu ve třetím patře domu číslo tři v Keramické ulici, poprvé zasáhli přímo proti dětem - v úterý 27.6. nevpustili do našeho bytu kamaráda našeho ještě ani ne desetiletého synka Marka, jak se zdálo, slzy dítěte jim činily potěšení - zašel jsem do redakce časopisu Vlasta, který je časopisem českých žen a zašel jsem na Ústřední výbor čs. svazu žen. Věřil jsem, že tde naleznu pomoc. A skutečně, to odpoledne ještě příslušníci VB zabránili ve vstupu několika kamarádům našeho syna, pak si však pojednou přestali dětí všímat. Až do dneš-

ního dne. Dnes přišel za naším Markem kamarád, kterému bude v srpnu deset let. Velice spěchal, přišel si pro pár hraček, které si u nás nechal při své předešlé návštěvě. Chlapec si popadl své hračky, řekl našemu Markovi "Ahoj", nám "Nashledanou" a vyběhl. Nás nikoho ani nenapadlo chlapce vyprovázet. Přes veškeré naše smutné zkušenosti s příslušníky VB, přesto, že se mne během necelých tří týdnů svého dosavadního hlídkování přede dveřmi našeho bytu dvakrát pokusili násilím odvléci, přesto, že k nám již týden nepouštějí žádné dospělé návštěvníky, přestože nám svou ustavičnou přítomností rozbíjejí dnem i nocí veškeré soukromí, přesto nás nenapadlo, že by mohli znovu zakročit proti dítěti. Asi půl hodiny poté, co Markův přítel odešel, procházela moje žena předsíní. Něco se jí nelíbilo, šla ke dveřím a otevřela je. Na schodech seděl plačící Markův kamarád, příslušník VB se chlapci přehraboval v tašce a nepouštěl chlapce domů. Později odpoledne nechtěli příslušníci VB nechat další Markovy kamaráda ani zazvonit. O tom, že přišli jsme se dozvěděli jen proto, že nás na to upozornil svým štěkáním náš malý koxteriér. Když jsem pak vyprovodil Markova kamaráda a zavřel jsem dveře, slyšel jsem jak jeden příslušník říkal druhému, že "měl toho psa kopnout tak, až by toho měl dost". Otrávený pes tu již jednou byl, to byl pes spisovatele Pavla Kohouta.

Před měsícem, v úterý, 29.5. bylo zatčeno deset členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Když poté 5.června došlo k přepadení mé ženy, mluvčí Charty 77, obrátil jsem se 6.6. na prezidenta republiky s otevřeným dopisem, ve kterém jsem upozornil prezidenta na vážnost situace a oznámil jsem mu, že 6.7. zahájím čtrnáctidenní protestní hladovku, nebudou-li do té doby členové Výboru propuštěni. Dne 14.6. započali příslušníci VB s "ostrahou" našeho bytu "na ochranu" mé ženy. Můj svět se mi počal hroutit. Až do té chvíle jsem stále věřil, že je možné s představiteli tohoto státu mluvit, každá z mých tří předchozích hladovek byla nejzazším úsilím o rozhovor. Nyní jsem v možnost rozhovoru přestal věřit, přestal jsem věřit, že bych v dané situaci měl sílu čtrnáctidenní hladovku vydržet. Proto jsem 15.6. hladovku odvolal.

Nyní tedy, poté co jsem se stal během ~~xakéhoxtýdnx~~ necelého týdne svědkem již druhého řetězu represí proti dětem přímo přede dveřmi našeho bytu, se k původně ohlášené hladovce znovu vracím. Hladovku zahájím tak, jak jsem před měsícem oznámil, tedy 6.7. Nevěřím, že hladovkou mohu v této zemi čehokoliv dosáhnout, nemohu však jednat jinak.

Julius Tomin

Generální prokurátor ČSSR
dr. Ján Feješ
P r a h a

Praha, dne 27.6.1979

Pane generální prokurátore,

žádám Vás co nejnaléhavěji, abyste se zasadil o okamžité osvobození členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných Otty Bednářové, Jarmily Bělíkové, Václava Bendy, Alberta Černého, Jiřího Dienstbiera, Václava Havla, Ladislava Lise, Václava Malého, Dany Němcové, Jiřího Němce a Petra Uhla, kteří jsou ve vyšetřovací vazbě ve věznici v Praze-Ruzyni. Trestní stíhání těchto občanů pro údajný trestný čin podvracení republiky nejen odporuje zdravému ~~xxxxxx~~ společenskému rozumu a veškeré morálce, nýbrž také přímo ohrožuje sám princip občanství tohoto státu. Občan je rovnoprávný člen obce /státu/ a má nejen právo,ale přímo povinnost dbát o věci veřejné, kontrolovat správu státu při výkonu moci, upozorňovat na křivdu a žádat její nápravu. Profesionální správci pořádku, od pouličních strážníků až po nejvyšší soudce, občany ustanovení a od občanů placení, mají být občanům a jejich právům ku pomoci, nikdy je však nesmějí a nemohou v účasti na správě a kontrole obce nahradit nebo se sami z kontroly občanů vymknout. Nevěřím, že by náš stát chtěl jít až tak daleko, že by své uvědomělé občany pro výkon jejich občanských povinností a práv trestal vězením, zejména dokud je ještě v platnosti Ústava ČSSR a ratifikace mezinárodních paktů o lidských, občanských a politických právech. Nedovedu si vůbec ani představit, jak by se v takovém státě dalo žít, musím proto považovat uvalení vazby na jedenáct členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných za tragický omyl, který bude mít o to méně neblahé důsledky oč rychleji bude napraven. Domnívám se, že dokud jsou jmenovaní členové VONS ve vazbě, jsou bezpečnost, zdraví a životy čestných občanů tohoto státu ohroženy. I Vy nesete svůj díl odpovědnosti za bezpečnost občanů ~~tohotoxstátu~~ této země, ~~vyslechněte tedy, prosím, xxxxxxxxxxx proč a~~
~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~

slechněte tedy, prosím, proč si osobuji zvláštní právo k tomuto tvrzení.

Domovní prohlídky a zatýkání členů VONS proběhly ve dnech 29.-30.5.79, mezi zatčenými členy Výboru byli i dva mluvčí Charty 77, V.Benda a J.Dienstbier. Z dosavadní trojice výkonných mluvčích jsem tedy zůstala "na svobodě" sama, a je přirozené, že jsem po všechny následující dny navštěvovala rodiny zatčených a další přátele. Na všech svých pochůzkách Prahou jsem byla nenápadně, leč viditelně a nepochybně sledována osobami v civilních šatech, vybavenými několika osobními vozy a malými vysílačkami, považovala jsem toto sledování za součást "vyšetřování" či "vyhledávání" a jelikož jsem si hluboce vědoma toho, že nic trestného nečiním, nelámala jsem si s tím příliš hlavu. Stejná byla situace v úterý 5.6., kdy jsem si dokonce stačila všimnout státních poznávacích značek dvou vozidel, která se po všechny ty tři dny nejčastěji vyskytovala v mé přítomnosti /tmavomodrý Renault ABZ-36-84 a hnědý Moskvič či Lada ABZ-49-27/. Kolem půl jedenácté večer jsem se vracela domů z návštěvy, své "stíny" jsem viděla naposledy asi kilometr od svého bydliště, zato na rohu naší ulice jsem zpozorovala vůz s plně rozsvícenými světly, která by mne byla oslnovala, obešla jsem tedy blok a vešla do naší ulice /Keramická,Praha 7/ z druhé strany, šla jsem se ještě podívat za roh a auto už tam nestálo. Vešla jsem do domu a hned za dveřmi stál vysoký muž maskovaný dámskou punčochou přetaženou přes hlavu. Mnoho si nepamatuji, jen svůj vlastní výkřik, jeho pohyb nebo skok, pak údery hlavou o chodník, hlasy lidí a postavu muže jak se ode mne zvedá a zanechává mne ležet na zemi, své volání o pomoc a příchod sousedů. Z charakteru zranění /otřes mozku, kontue a hematomy na pravém spánku a za levým uchem/ lze soudit, že muž mne udeřil do spánku nejspíše předmětem typu obušku, na několik vteřin omráčil a buď mne tou ranou vyrazil ze dveří nebo mne ze dveří vyvlékal s nějakým úmyslem /vzpomeňte na dosud nevyřešené případy Ivana Medka a B. Doležala/, byl však vyrušen lidmi vracejícími se z kina, pustil mne na chodník před domem a utekl. Na tísnové volání sousedů přijel vůz VB, který se vzápětí rozjel za pachatelem. O několik minut později přijela černá šestsettrojka a současně další vozy VB, muž ze šestsettrojky mne vyzval, abych jela s ním, nechtěla jsem odjet bez zajištění svědků, po dalším telefonování z vozu odvezl tedy muž dva svědky na VB,do ulice Fr.Křížka a mne na lékařskou pohotovost do Heřmanovy ulice, během jízdy několikrát komusi hlásil kam jede. Zajímavé je, že příslušníci VB i StB, kteří mne zatím v té věci slyšeli, popírají příslušnost černé šestsettrojky k SNB a tvrdí, že to musel být nějaký civil /!/. Zajímavé rovněž je, že asi za půl hodiny po mé hospitaci v nemocnici Na Františku se k lékařům na ambulanci dostavili údajně příslušníci StB a zajímali se hlavně o to, kdo za mnou na ambulanci přišel, zda to byl opravdu můj manžel, zda nepřijel bílým Mercedesem a co jsem mu předávala: tašku nebo něco jiného? A co říci na to, že téže noci oznámil náměstek editele Zoologické zahrady, kde byl můj manžel nočním hlídačem, že můj muž byl přepaden na noční službě třemi muži? Můj muž přepaden nebyl, zřejmě díky tomu, že poté, co mu jeden soused zatelefonoval o mém přepadení a převezení do nemocnice, se za mnou rozběhl, zůstal se mnou v ambulanci až do mé hospitalizace a po návratu do ZOO už na pravidelnou obchůzku nešel. Hlášení o jeho přepadení však bylo podáno: muselo být tedy připraveno předem. V nemocnici se orgány SNB pokusily zařídit zákaz návštěv, mému muži bylo dokonce druhý den řečeno, že jsem "v takovém stavu, že ke mně lékař nemůže nikoho pustit", ačkoli to byla hrubá nepravda. Tím spíše, že mne již druhý den vyšetřovali na chodbě nemocnice nadp.Snížek a jeho kolega z oddělení vyšetřování OS SNB Praha 7, dokonce ještě před neurologickým vyšetřením, které pak ukázalo, že následky otřesu mozku jsou ještě silně patrné. Za těchto okolností jsem z nemocnice na Františku odešla předčasně a na vlastní žádost již třetí den a ležela jsem doma, pod kontrolou obvodního lékaře.

Ode dne, kdy jsem byla neznámým maskovaným mužem přepadena a zraněna, uplynulo již více než tři týdny. Dvakrát jsem se snažila dozvědět, jaký je stav vyšetřování v této věci. Poprvé mne nadp. Snížek požádal telefonem o dvacet minut strpení a pak mne místo něho přijali dva referenti StB, kteří mimo jiné tvrdili, že spis je uzavřen v terzoru a že mám přijít příští týden,podruhé /19.6./ mi příslušník VB z místního oddělení VB řekl pouze, že ještě nemají lékařskou zprávu /!/, že případ nyní dostal, že ve věci uvedených SPZ obou vozidel se zřejmě bude něco dělat /po čtrnácti dnech/ a že se musí prošetřit ještě jiné okolnosti. Mluvil se mnou ostatně pouze na chodbě

a vůbec ode mne nechtěl žádné informace, ačkoli má případ vyšetřovat. Věřím, že Vás takové čtení unavuje, ale to bohužel ještě není všechno.

Třetí den po mém přepadení přišel na mou adresu anonymní dopis, datovaný 6.6.1979, tedy den po přepadení. Byl psán hůlkovým písmem, měl smyšlený a vulgárním obsah, nicméně sděloval dvě důležité věci, že jsem nebyla přepadena omylem a že mám čekat další "lekcy". O anonymním dopise příslušníci SNB vědí, zatím si jej však nikdo nevyžádal ani k nahlédnutí. Zato je od čtvrtka 14.6. střežen můj byt, dnem i nocí sedí na chodbičce ve čtvrtém patře přede dveřmi našeho bytu dva uniformovaní příslušníci VB, legitimují každého kdo k nám přichází, někdy i mne samou a členy mé rodiny, zapisují si příchody a odchody mého desetiletého synka, dvakrát se pokusili odvléci mého muže na okrsek /jednou při tom vnikli ve čtyři ráno do předsíně a roztrhli na něm pyžamo/. Od včerejška dokonce nepouštějí do našeho bytu kromě členů rodiny nikoho, ani mé dlouholeté přátele, kteří za mnou vážili dalekou cestu z ciziny, ani - a to už se musí jevit zrůdné i Vám - desetileté kamarády mého malého synka. Nic nepomohly moje protesty, pracovník inspekce ministerstva vnitra ČSR mi sdělil, že "ano, příslušníci tam sedí a budou sedět!" neboť tím prý činí "nezbytně nutné opatření na ochranu mé osoby".

Přesněji zřejmě vysvětlili záležitost ostrahy mého bytu zmínění referenti StB, kteří mne přijali místo nadp. Snížka: "tady jde o prestiž Bezpečnosti". Pro tuto "velmi pochybnou" prestiž Bezpečnosti jsem tedy nadále já sama, můj muž, můj šestnáctiletý syn a můj desetiletý synek a všichni naši přátelé, kteří k nám přicházejí, vystavováni jednání, které hluboce ponižuje naši lidskou důstojnost, narušuje naši rodinnou pohodu, hrubě zasahuje do našeho soukromí a omezuje naší osobní svobodu, aniž nám jakýkoli soud dokázal jakékoliv provinění, aniž nás kdokoli jakkoli písemně o tomto "opatření" vyrozuměl? Pro tutéž "prestiž" Bezpečnosti je v současné době stejným způsobem narušována občanská svrchovanost dr.Františka Kriegla a dr.Jiřího Hájka, kterého doprovázejí příslušníci StB na každém kroku? Poslední otázka se klade sama: pro co jiného než pro tuto "prestiž Bezpečnosti" byla uvalena vazba na jedenáct členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, který upozorňoval a upozorňuje na každý známý případ překračování pravomoci veřejných činitelů či nespravedlivého rozsudku státní orgány a veřejnost.

Pane generální prokurátore, Charta 77, Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných i pokroková mezinárodní veřejnost se zápesem za osvobození mluvčího Charty 77 dr.J.Šabaty, který byl odsouzen za to, že uštědřil políček příslušníkovi VB, jenž jej po bezdůvodném zadržení hrubě fyzicky napadl, snažily upozornit orgány našeho státu, na vážné nebezpečí, které pro všechny občany, jejich demokratická práva a ústavní instituce plyne z faktu, že se soudy všech instancí řídí pravidlem "uniforma je vždy v právu". Zatčením jedenácti členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných se toto nebezpečí neúnosně zvýšilo. Staví-li se náš stát, jeho bezpečnostní orgány a soudy proti občanům, kteří usilují o spravedlnost a o dodržování zákonnosti, čeho se ještě mají obávat násilníci a zloději? Několikrát jsem si v posledních dnech představila onoho neznámého útočníka, který se nerozmýšlel na objednávku napadnout ženu, jak v skrytu někde ve druhém patře našeho domu pozoruje jednání příslušníků VB se mnou členy mé rodiny a s mými přáteli: nutně by musel nabýt dojmu, že mne příslušníci VB nejen nechrání, ale že jsou přímo na jeho straně. A čte-li k tomu ještě denní tisk, poslouchá rozhlas či televizi, mohl si povšimnout, že také sdělovací prostředky veřejně porušují zákon: bez ohledu na přísné pravidlo prezumpce označily deset občanů plnými jmény za pachatele trestného činu podvracení republiky na samém začátku vyšetřování. Nikterak neskrývám, že prakticky všichni zatčení jsou mými dobrými přáteli. proč by tedy měl váhat s další "lekcy"?

Pane generální prokurátore, dokud budou trestně stíháni členové Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, dokud budou před mým bytem a před bytem kteréhokoliv ničím se neprovinivších občanů sedět příslušníci VB či StB, musím se cítit vážně ohrožena, musím se obávat o zdraví a život mého muže, dětí i přátel. Musím se obávat, že tento stát a země přestanou být domovem pro statisíce čestných a poctivých lidí, kteří se netěší žádným zvláštním privilegiím, kteří chtějí být občany a nikoli pouhými obyvateli maličkého kousku planety. A že miliony lidí budou žít ve strachu a s pocitem "urvi pro sebe co můžeš, dokud je čas", neohlížej se na bližní, na přírodu ani na zákon...

 3986

Je ve Vaší moci zastavit trestní stíhání proti členům VONS, projednat podnět stížností pro porušení zákona v případě dr.J.Šabaty a zrušit perzekuce jeho obhájce dr. Danisze, přezkoumat rozsudky vynesené v převážně politických procesech, jimiž se Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných zabýval, navrátit spravedlnost na místo, jež ji podle Ústavy náleží? Učiňte tak a vrátíte nám pocit domova a občanství, potřebu v této zemi žít a pro ni pracovat. Ani pro stát nemůže být hanbou přiznat se k omylům. Tím spíše, že zde jde o omyl stejně tragický jako byly ty, jež v padesátých letech nadlouho ohromily rozvoj společnosti a její mravnost. Proč čekat dalších deset let, může-li být omyl rozpoznán a napraven již dnes? Ujišťuji Vás, že prestiž Vašeho úřadu ve světě tím může jen stoupnout, věřím, že většina příslušníků SNB pochopí, že ani "prestiž" bezpečnosti tím nemůže utrpět.

Jestliže jste dočetl až do konce a zamyslel se, děkuji Vám.

Zdena Tominová
Keramická 3
170 00 Praha 7

Tento otevřený dopis dávám na vědomí Federálnímu ministerstvu vnitra, právě tak dopis adresovaný jemu dávám na vědomí Vám.

- - - - - - - -

Ministr vnitra ČSSR
doc.dr.J.Obzina, CSc
Praha

V Praze dne 27.6.1979

Pane ministře,

píši Vám bohužel s vědomím, že se mi s Vaší strany nedostane ani odpovědi, ani nápravy, neboť musím předpokládat, že všechna příkoří, jimž jsem nyní vystavena já i moje rodina, dějí se s Vaším souhlasem. Zajisté víte dobře jako já, že nepřetržitá ostraha soukromého bytu ničím se neprovinivšího občana ozbrojenými příslušníky SNB nemá oporu v žádném čs. zákoně, dokonce ani v tom jinak pružném zákoně o SNB ne. Jinek byste byl jistě dohlédl na to, abych byla o tomto "opatření" řádně písemně vyrozuměna. Příslušníci VB, kteří se dostavili ve čtvrtek 14.6. na první z nepřetržitých služeb před můj byt, se odvolávali i na jakýsi "ústní rozkaz" k "ochraně mé osoby". Pracovník inspekce ministerstva vnitra ČSR na můj protest proti této nevyžádané "ochraně" nepřesvědčivě argumentoval paragrafem 16,odst.2, zákona č.40, aniž připustil jakoukoliv pochybnost o tom, zda se jedná o "nezbytně nutná opatření", a aniž vlastně připustil jakoukoli možnost opravného prostředku /"Já jsem nejvyšší instance", řekl/. Někteří z příslušníků VB, kteří mne po uplynulých čtrnáct dní "chránili" tím, že legitimovali mé přátele, omezovali počet návštěvníků, obtěžovali legitimováním i mne, mého muže a staršího syna, odpovídali na naše rozhořčené námitky s neskrývaným úsměvem: "Ale paní Tominový, no tak pane Tomin, my vás přece chráníme, tak neprovokujte!" Absurdní hra na "zákon" vyvrcholila včera, kdy vstoupil v platnost nový příkaz: nevpouštět do bytu kromě členů rodiny vůbec nikoho, byť se předem musel vykázat občanským průkazem a byl zapsán. Objevil /ústně ovšem/ nový paragraf, §29 téhož zákona, zabraňovat veřejnosti ve vstupu na místo veřejného ohrožení! Domnívám se, že byste se měl jako ministr vnitra urychleně postarat o vypracování zákona, který by přesně stanovil za jakých okolností mohou příslušníci SNB omezovat osobní a domovní svobodu občanů a jaké jsou proti tomu opravné prostředky, a do té doby okamžitě zakázat tento veřejný výsměch ústavním právům občanů, které žádný soud neodsoudil k "povinnému dohledu" a dokonce ani z ničeho neobvinil. Rozhodně alespoň můžete ihned příslušníkům SNB zakázat ohánět se paragrafy, jejichž užití v daném případě by budilo smích, kdyby nebylo tak nebezpečné.

Ostatně celá ta hra s "ochranou" mojí osoby před hrozící újmou na zdraví, životě nebo na majetku" dnes skončila. Skončila dějstvím tak ošklivým, že se bojím vyjádřit je jinak než prostým popisem: Kolem jedné hodiny po poledni vrátil se ze školy můj desetiletý synek a přivedl si sebou spolužáka, chtěli si spolu hrát. Příslušníci VB roztaženi se svými židlemi a stolkem po celé chodbičce před bytem tak, že se dá jenom obtížně projít,

na stolku plný popelník, zábavné časopisy, v ústech dýmající cigaretu /ještě, že s sebou neměli slečnu jako jejich kolegové v sobotu/, zakázali desetiletému kamarádovi mého synka vstup do bytu. Můj syn přiběhl s pláčem, můj muž se marně dohadoval s příslušníky, chlapec na chodbě se bál. Vzala jsem jej do náručí a vnesla do bytu, tu chtěli příslušníci alespoň zapsat jeho jméno. Oba hoši popadli v bytě nějaké hračky a utíkali pryč, někam ven, kamkoli, jen pryč. Asi za hodinu přišli za synem dva další kamarádi, přijeli tramvají a měli žízeň, ale ani oni nesměli počkat na synka v bytě.

Pane ministře, ozbrojená ostraha před našim bytem nejen hluboce ponižuje naši lidskou důstojnost /a důstojnost příslušníků SNB/, nejen protiprávně omezuje naší svobodu, ale také bytostně ohrožuje snad nejdůležitější právo dítěte, právo na neporušený domov. Jistě jsou ve vaší blízkosti malé děti, vnuci, neteře, synovci, nebo prostě děti Vašich přátel, které máte rád. Takže asi víte, že tento rok je Mezinárodním rokem dítěte. Přeji Vám, abyste si ke konci mohl s uspokojením říci, že jste i Vy učinil něco dobrého pro všechny děti země, ať už se narodili a žijí v jakékoli rodině, ať už jejich rodiče jsou jakéhokoliv smýšlení a přesvědčení.

Mnoho zdaru

Zdena Tominová
Keramická 3
170 00 Praha 7

- - - - - - - -

Ministr Obzina, prezident Husák, Federální shromáždění, Generální prokuratura, předseda vlády Štrougal

Represálie proti signatářům Charty 77 vyvrcholily dne 29.5.1979 domovními prohlídkami v bytech 15-ti členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a jejich zadržením. Dest z nich je stále ještě v předběžném zadržení a bylo proti nim vzneseno obvinění pro podvracení republiky.

Rozhodně odsuzujeme tyto akce a považujeme je za nejhrubší porušování lidských a občanských svobod.

Žádáme okamžité propuštění všech zadržených a ukončení trestního stíhání, které je proti nim vedeno.

Není pravdou, že se svou činností dopouštěli podvracení republiky nebo protistátní činnosti, ani nikdy neschvalovali nebo neobhajovali žádnou teroristickou skupinu, ajk o tom nepravdivě informují veřejnost naše oficiální sdělovací prostředky. Na platformě Charty 77 pouze poukazovali na závažné nedostatky naší společnosti, navrhovali jejich přijatelné řešení a využívali tak svých základních práv, které jim a každému občanu ČSSR zaručuje Ústava a oba mezinárodní pakty u nás uzákoněné.

Žádáme také ukončení trestu J.Šabaty a důkladné vyšetření taroristického útoku na Z.Tominovou dne 5.6.1979 a J.Tomina 8.6.1979. Nejsou to zdaleka ojediněné případy fyzického útoku na aktivní stoupence Charty 77.

Ladislav Cerman, Michal Dziaček, Jiří Křivský, Vladimír Marek, Pavel Šmída, Vladimír Stučka, Tomáš Procházka, Miloslav Pospíšil

- - - - - - - - - -

Federální shromáždění, Ministerstvo vnitra, Generální prokuratura, Předseda federální vlády

Domovní prohlídky a trestní stíhání vedené proti:
Jiřímu Němcovi
Václavu Havlovi
Václavu Bendovi
Václavu Malému
Ladislavu Lisovi
Jiřímu Dienstbierovi
Daně Němcové
Ottě Bednářové
Petru Uhlovi
Jarmile Bělíkové

je dalším hrubým prušováním lidských práv a demokratických svo-

3988

bod ze strany čs. úřadů.

Tito občané byli napadeni komunikačními prostředky /např. že se zastávali únosců letadel/ a skreslenými informacemi a neobyčejnou pomlouvačnou kampaní vedenou proti lidem, kteří usilovali pouze o dodržování helsinských dohod a lidských práv. Zastávali se politických vězňů, vypomáhali rodinám vězněných a snažili se informovat naši veřejnost o jakémkoliv porušení lidských práv ze strany čs. úřadů. Protestovali proti nezákonným domovním prohlídkám, kterých bylo v poslední době nemálo. Ba i fyzické napadení několika občanů /Jiří Kasal - jeho léčení si vyžádalo několik týdnů, Zdena Tominová/. O těchto faktech se však žádný komunikační prstředek nezmínil. Nezmínila se ani generální prokuratura, která akce povoluje a nezmínili se ani členové SNB či StB, kteří akce vykonávají. Lidé bojují za lidská práva a demokratické svobody v našem státě a stanou na lavici obžalovaných a budou nadosmrti poznamenáni. Za co? To už je starost StB.

Lidé si na ně budou ukazovat prstem a vůbec je nebude zajímat, za co byli odsouzeni a proč.

Mnozí ze strachu, mnozí z prospěchu a většina, a to je nejhorší, mávne rukou a řekne si, co mi je po tom /a tí staří začnou s tím, jak bylo za první republiky/.

Lidská lhostejnost je tou nejhorší zbraní v rukách jakéhokoliv státu. Proto žádáme o okamžité zastavení trestního stíhání proti výše uvedeným a jejich okamžitou rehabilitaci. Je-li v našem státě ještě špetka spravedlnosti, musejí vyhrát.

PRAVDA ZVÍTĚZÍ

Mlejnek Jaroslav, Sportovní 1545, Turnov
Frič Milan, Podháj 50, M.Připovák
Jaroslav Vaněk, Palckého 83, Jablonec n.Nisou
Radovan Taneček, Palackého 83, Jablonec n.Nisou
Pavel Šmída, Nejedlého 80, 460 06 Liberec 6
Jiří Křivský, Vratislavovice 1401

- - - - - - - -

vážená paní
ministerská předsedkyně Margaret Thatcherová
Downing Street
Londýn

Vážená paní ministerská předsedkyně!

Pocit činu příliš troufalého se staví proti napsání tohoto listu, avšak nouze nejvyšší velí napsat jej. Doufám, že najdu před Vámi, ale i před svým národem ospravedlnění až jej přečtete celý.

V duchu jsem vám blahopřála k Vašemu zvolení, a blahopřála jsem k volbě i Anglii; na mém mínění ovšem nijek nezáleží, ale přece my z daleka a z jiných horizontů můžeme snadněji rozpoznat vůli k pevnosti a zřetelně vytýčeným dobrým zásadám. A protože Vás takto vidím, dovolila jsem si napsat právě vám.

Před několika týdny bylo v Praze zatčeno deset českých intelektuálů, členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, výboru, který je součástí hnutí občanské iniciativy Charta 77. Výbor shromažďoval veřejně dostupné informace o přehmatech při vyšetřováních a odsouzení některých politických případů a své znalosti ve formě zpráv, upozornění nebo stížností předával státním úřadům se žádostí o přešetření nebo nápravu. Výbor postupoval zcela v mezích práva a Ústavy naší republiky a helsinských dohod. A bylo-li jeho deset členů zatčeno a obviněno z podvracení státu, je to obvinění nespravedlivé a tendenční.

Všichni ti lidé jsou vzdělaní, kulturní a slušní; je mezi nimi světový spisovatel, bývalí novináři, vědečtí pracovníci, kněží. Co však zvlášť popouzí, že z deseti obviněných jsou tři ženy, z nichž jedna je matkou sedmi dětí. Už jen přivést na svět sedm lidských životů a vychovat sedm dobrých dětí by si zasloužilo jen uznání! Když je za své přesvědčení pronásledován muž, může to být bráno jako přirozené riziko; ale uvěznit nevinné ženy a spořádané ženy je nekulturní a neslušné.

Složité vztahy, do nichž byla naše zem historií vtažena a do nichž sama

vstoupila, dovolují a vynucují si, že část národní inteligence je utlačena a musí tvořit vlastně v podzemí. Aby mi bylo dobře rozuměno! Žijeme tu trpělivě ve své vlasti, odhodláni pracovat i v těžkých podmínkách k jejímu prospěchu. Naše díla jsou zakazována a ničena, nesmíme publikovat, a právě my, kteří máme nejvíc důvodů být nespokojeni a nejzřetelněji tyto důvody rozpoznáváme, jsem nejzdrženlivější a úzkostlivě dodržujeme zákon. A píšu-li tento dopis, vážená paní ministerská předsedkyně, cítím to i jako hanbu; oč přirozenější by bylo moci se s prosbou obrátit k ministerskému předsedovi mojí vlasti! Ale což je naší vinou, že se naše prosby a upozornění odrážejí jak od žulové zdi? A máme jen bezmocně hledět na otevřené bezpráví?

Já ovšem nevím oč konkrétního bych Vás prosila; snad nejspíš, abyste se také zastala těch nevinných lidí a zejména se přimluvila u naší vlády za ony tři ženy. Anebo možná doufám, že informace tohoto dopisu nezapadne a Vy si na ni vzpomenete při rozhodování o věcech, jejichž řešení mým ohroženým přátelům pomohou.

V každém případě mnohokrát děkuji za porozumění.

S hlubokou úctou a přáním všeho dobrého

Eva Kantůrková, spisovatelka
signatář Charty 77
Praha

27.6.1979

- - - - - - - - - -

Generální prokurátor
dr. Ján F e j e š
nám. Hrdinů 1300
Praha 4

Pane generální prokurátore,

před několika dny uveřejnily čs.sdělovací prostředky zprávu Generální prokuratury ČSSR o zahájení trestního stíhání skupiny čs. občanů pro podezření ze závažné činnosti namířené proti zájmům čs.státu. Jedná se o V.Havla, J. Němce, V.Bendu, V.Malého, L.Lise, J.Dienstbiera, J.Bělíkovou, D.Němcovou, O.Bednářovou a P.Uhla. Údajně konstruovali lživé informace, rozšiřovali je s cílem vyvolat nedůvěru veřejnosti vůči státnímu zřízení republiky a jejích orgánů, dále pak obhajovali pravomocně odsouzené pachatele trestných činů.

Jaká je jejich skutečná vina? Je snad náhodou, že všichni uvězněni /a ti, u nichž byla v souvislosti s tím provedena 29.5.t.r. domovní prohlídka/ jsou členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných? Tato skutečnost nabízí vysvětlení, že jde o pokus znemožnit aktivitu skupině občanů, kteří dosud sledovali případy osob postižených za projev svého přesvědčení a upozorňovali na oběti policejní nebo justiční svévole,- především v souvislostech s občanskou iniciativou Charta 77.

Vzbuzuje nedůvěru vestátní zřízení a jeho orgány upozornění na nezákonné odsouzení nebo již odsouzení samo? Jaké je to zřízení, v němž je třeba překonávat strach a hledat odvahu veřejně poukázat na nespravedlnost? A ti, kdo tuto odvahu nalezli a přijali zodpovědnost za všechno a za všechny, jsou obviněni a mají být souzeni. Jakým právem, jakými zákony. V zájmu koho? V zájmu státu, republiky, společnosti, lidu? Tyto pojmy přece nemohou existovat samy o sobě, jsou za nimi konkrétní lidé, jednotlivci, individuality, jejichž dobro je smyslem naší existence. Zákony jsou pak psanými pravidly lidské vzájemnosti, měly by ji tedy chránit a nikoli narušovat.

Jaký můžeme očekávat průběh dalšího stíhání a s jakou mírou důvěry v čs. zákonnost, když již první sdělení není v souladu s právními předpisy ČSSR? Trestní řád stanoví v §2 odst.2: "Dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen." A přesto ČTK uveřejnila zmíněnou zprávu s plnými jmény stíhaných, navíc v souvislosti s pochybnými údaji, kterými negativně ovlivňuje veřejné mínění a desinformuje čs. občany. Neměla by následovat další řízení, zabývajících se rozšiřováním lživých informací s cílem vyvolat nedůvěru veřejnosti vůči skupině čs. občanů a zároveň s úmyslem ovlivnit soud, který bude o věci výše jmenovaných rozhodovat?

Nechápejte proto tento dopis jako obhajobu stíhaných, neboť jejich nevina je zřejmá. Jedině možné, spravedlivé a plně lidské konání je zastavit trest-

ní stíhání a okamžitě propustit všechny vězněné.

Jarmila Doležalová
Národní obrany 31
160 00 Praha 6

- - - - - - - - - -

Naše paní Dana Němcová.

29. května 1979, spolu s dalšími devíti kolegy z Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, byla jako svérázný příspěvek k Mezinárodnímu roku dítěte, vyhlášeným letos OSN, zatčena čs. bezpečnostními orgány matka sedmi dětí, promovaná psycholožka Dana Němcová. Je smutným paradoxem současného surového světa, že se v něm obětí represe může stát žena, ketrá po celý svůj plodný život neúnavně kolem sebe šíří lásku, umění tolerance a učí lidi schopnosti žít spolu bez nenávisti a útlaku. Jejích sedm dětí je přesvědčivým dokladem toho, jak bohatě se může rozvinout lidská osobnost, jestliže je vychovávána zcela nerepresivním způsobem. Postupně, jak její děti dorůstají, nacházejí pevné místo v lidském společenství a obdobně jako jejich matka zaujímají ke světu pozorný a citlivý přístup.

Zhoubné rozdělení člověka na specialistu a soukromou osobu, zhoubné zinstitucionalizování všech profesí, které by mohly sloužit k záchraně člověka, knězem počínaje a psychiatrem konče, se dneska málokdo snaží překročiti. Veřejnou činnost lidí, kteří se hrdě označují přívlastkem humanitní, ovládl ve skutečnosti cynismus tak hluboko, že se vždycky budou spíš snažit o záchranu svého postu, svého příčle na žebříku kariéry, než aby se zajímali o osud bližního.

Je to právě to, co nikdy nedělala Dana Němcová. Jestliže se po dlouhou dobu, kdy vychovávala svoje malé děti, vzdala oficiálního zaměstnání a akademické kariéry ve své profesi psychologie, neznamená to, že se vzdala svého povolání. Rozumějme slovu povolání nezkresleně, v původním významu; je to něco, k čemu jsem povolán. Mezi horami prádla a "starostmi o denní živobytí" nebyla u Němců nikdy nouze o lidi, kteří byli v nouzi, kteří se k Dané obraceli s naprostou důvěrou o pomoc. A bez výhrady se jim ji dostalo. Na rozdíl od pracovníka v psychologické poradně, který přece jenom má svůj čas limitován, a koneckonců bohužel často nevidí důvod, proč by se klientovi měl víc věnovat, než je v jeho úvazku, vedla Dana Němcová se svými bližními mnohahodinové rozhovory, táhnoucí se v mnohých případech po léta, a s nadpozemskou trpělivostí je přibližovala k lidskému a správnému řešení jejich krizí.

Pokřtěná původně do československé církve, rozhodla se v době studií pro církev římskokatolickou. Za kmotra při křtu, kdy přijala jméno Dorotea, jí byl dr. Vašica, moudrý kněz a zasvěcený badatel v českém literárním baroku. Dana nebyla konvertitkou v tom spodním podtextu slova, ketrý občas upozorňuje na bigotnost takového počínání. Pro ni byla účast v církvi především výzvou k otevření se světu. Jestliže pro jiné je to často jen nedělní zástěrka, kterou spouštějí nad svým celotýdenním vlažným konáním, pro ni byla aktivita v duchu Kristově: ustavičné konání skrze lásku.

I ona měla své okamžiky únavy. Jeden čas v udergroundu často zpívali Karáskovu píseň, kde se v refrénu opakuje: že v mém žití všude chybí láska, z toho já jsem stounavej... Danu bolelo, s jakým zápalem všichni zpívají právě tato slova a povzdechla si: lásku přece musí člověk sám rozdávat, a ne si stěžovat, že ji nemá...

Vypadá to, že neměla čas na soukromý život. Opak je pravdou - je z těch transcendentálně šťastných bytostí, které vidí, že soukromý život není v sobeckém uspokojení vlastních potřeb: dokonce, že soukromý a veřejný život nejsou dvě kontradiktorické úlohy. Věděla, že člověk musí konat to, co cítí jako správné a co pomáhá druhým; a že jedině v tom je naplnění života.

Vypadá to, že přece nemohla mít čas na vychovávání vlastních dětí. Ale podařilo se jí mnohem víc, než je jenom vychovat. Podařilo se jí postavit do světa sedm nádherných bytostí, které stojí natolik pevně na nohou, že vědí, že svět nekončí osobním neštěstím, osobní tragedií nebo křivdou. Na rozdíl od v sebe uzavřených rodin, které v zdánlivě pevné ulitě chrání děti

od poryvů venkovních větrů, vychovávala děti v otevřeném komunikativním společenství s okolním světem. Vychovala sedm dětí, které se nezhroutily v situaci, kdy jsou oba rodiče ve vězení, obvinění z podvracení republiky.

Danina výchova jejích dětí od nejútlejšího věku byla důsledně nerepresivní. Vycházela z toho, že lidská bytost, která vyrůstá v ovzduší vzájemné lásky a úcty, si časem sama nutně najde, co je správné a co ne.

Je nutné s úctou poznamenat, že v případě svých dětí měla naprostou pravdu. A jsem hluboce přesvědčen, že jedině tak lze změnit jakoukoliv lidskou společnost. Represe budí odpor, trest vyvolává pomstu, ublížení zatvrzelost. Jediné, co může lidi zlepšit, a je smutné, že se to už dva tisíce let ví, je láska. Samozřejmě těm, kdo se obnaží a takto vstoupí do světa, který směřuje k stále větší hrůze, mocní tohoto světa neodpustí, že jim kazí jejich dílo.

Nebyla překvapující reakce Dany Němcové, když se v první polovině sedmdesátých let setkala s rodícím se českým undergroundem. Poznala v nich lidi bezelstné, bezbranné, nejvíc ve své zranitelnosti vystavené útlaku tzv. normální společnosti. To, co pro tyto lidi vykonala, bylo jenom potvrzení toho, že je jednou z nečetných v naší vlasti, a bohužel i v katolické církvi, kdo berou vážně Kristovo evangelium. Ale aby nedošlo k mýlce: Dana Němcová není ani aktivistka, ani misionářka. Nebyla nikdy lovec duší, ani politik. Její postoj je bytostně existencionální, a jestliže ji ustavičně přesahuje, je to proto, že její vlastní soukromá výpověď o světě a postoj k němu je pro ostatní lidi oslovením. Uvnitř římskokatolické církve je Dana kmotrou mnoha dětem a několika dospělým; ale obrazně lze říci, že je skutečnou kmotrou mnoha dětí, které spatřily světlo světa právě v udergroundu.

Protože rodiče těchto dětí, než poznali Němcovic rodinu, neměli víru v to, že by v tomto surovém, nepřátelském a zhovadilém světě vůbec bylo možné mít děti, natož je slušně vychovat. Ne skrze populační přednášky a karatelské řeči, ale skrz živoucí příklad této světu otevřené rodiny pochopili, že není svět jenom tak temný, záludný a zákeřný, jak to denně tito bezbranní lidé poznávali na své kůži skrze jeho byrokratické struktury. Ale že je, a může být také prosvětlený nesobeckým úsilím o jeho nenásilnou změnu k lepšímu, ve svět skutečně lidský. Jak to napsala Dana Němcová v Encyklopedii mladé ženy: "Člověk může plně rozvinout svou osobnost a dál ji dovršit jen tak, že bude sloužit něčemu, co ho přesahuje. Lidská osobnost se rozvíjí nejen navzováním mezilidských vztahů, ale i jejich udržováním v určitém společenství."

To, že se Dana Němcová stává členkou Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných je logickým vyústěním její dosavadní životní cesty. Vyplynulo to z vědomí, že u nás chybí skutečně nezávislá instituce, která by chránila ty, kdo nic nemají a nikoho nemají, kdo mohou nabídnout těm, co se jich zastanou, jenom starost. Ten obezřelý svět, v němž dneska žijou všichni, a dvojnásob obezřelý svět, v němž žijeme v zemích, jako je naše, má skuliny. Tvoří to vědomí čestných lidí, lidí se svědomím, že nežijou v pravdě. Ale teprve člověk, který tyto skuliny rozevírá a ukazuje skrze na možnost, že by to mohlo být jinak, o této pravdě svědčí svým tělem a dává našemu světu šanci k záchraně.

Ti bezmocní, kterých se Dana Němcová zastávala, nemohou udělat nic víc, než jí zachovat svoji lásku. Pokrytci a opatrní pokrčí rameny a řaknou - má co chtěla... Ale přesto jedině skrze lidi, jako je ona a devět jejích kolegů, kteří jsou dnes ve vazbě, svítá naděje pro společnost, ve které žijeme. Nesmělá naděje, že by se přece jenom mohla ze společnosti represe změnit ve svět lásky. Je to možnost otevřená pro všechny, kdo se chopí výzvy, kterou před nás zatčení členové Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných postavilo.

červen 1979

M.

- - - - - - - - -

VÝBĚR Z BIOGRAFICKÝCH DAT

4.1.1934	narozena v Mostě /roz.Valtrová/
do II.světové války	vyrůstala v Chomutově, oba rodiče pocházeli z hornických rodin, otec získal středoškolské vzdělání a stal se učitelem

II. světová válka	rodina se přestěhovala do Nového města nad Metují, kde Dana vychodila obecnou školu
1945	návrat do Chomutova
1952	maturita na reálném gymnaziu v Chomutově
1952 - 1953	učitelka na národní škole v Jirkově u Chomutova
1953	přijata ke studiu na filozoficko-historické fakultě Karlovy univerzity v Praze na katedře psychologie
8.6.1955	vdává se za kolegu ze studií Jiřího Němce
27.3.1956	narodila se dcera Markéta
13.4.1957	narodila se dcera Jana
červen 1958	Dana Němcová ukončuje studium svou specializací svého oboru - zdravotnické a výchovné - a je promována jako psycholog
4.10.1958	narodila se dcera Pavla
1958	Dana Němcová zůstává v domácnosti; Jiří Němec nastoupil na foniatrické klinice v Praze, kde působil nepřetržitě až do r. 1977
1959 - 1960	Dana Němcová vypomáhá na zástup jako asistentka na katedře psychologie KU
27.2.1960	narodil se syn Ondřej
29.5.1961	narodil se syn David
4.2.1964	narodila se dcera Veronika
8.3.1964	předseda ONV Praha 10 předává Daně Němcové k MDŽ čestný odznak mateřství
1966 - 1967	pracuje na malý úvazek na foniatrickém odd. Dětské fakultní nemocnice, kde dosud nebylo systemizováno místo psychologa; prokazuje, že práce psychologa je pro obor velice přínosná a úvazek je rozšířen na plný pracovní poměr
13.8.1967	narodil se syn Jakub, Dana Němcová se opět vrací do domácnosti
přelom 60./70. let	spolupracuje jako lektorka zdravotnického nakladatelství Avicenum
1972	v Avicenu vychází Encyklopedie mladé ženy, do níž D.N. přispívá; v pozdějších vydáních je vynechána její jméno, tak vyškrtány v jejím textu odkazy na myslitele jako E.Buber, J.Lacroix, G.Marcel apod.
počátek 70. let	přednášky pro Socialistickou akademii, převážně z oboru psychologie dítěte
1974 - 1975	působí jako psycholog v psychologické poradně pro vysokoškolské studenty, pořádané Socialistickou akademií prostřednictvím kulturního domu v Praze 6
září 1975 - červen 1976	pracuje jako psycholog v ZDŠ internátní školy pro děti se zbytky sluchu; pracovní smlouva, uzavřená na dobu určitou není prodloužena
leden 1977	signuje Chartu 77
1978	stává se členkou VONS - Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných
únor 1978-červen 1978	uklizečka OPBH v Praze 1 v TJ Praga; pracovní poměr ukončen "dohodou"
13.10.1978-10.11.1978	čistička u Dopravního podniku hl.m. Prahy - Metro; pracovní poměr rozvázán zaměstnavatelem ve zkušební lhůtě bez udání důvodu
29.5.1979	zatčena spolu s dalšími devíti členy VONS a obviněna podle § 98 z podvracení republiky; od té doby je vězněna na Ruzyni

- - - - - - - -

Tisíce křesťanů z Čech, Moravy a Slovenska a spolu s nimi i řada občanů bez vyznání se ve dnech 1. a 2. června 1979 sjednotily v modlitbách a postu na úmysly Svatého otce Jana Pavla II. v souvislosti s jeho cestou do bratrského Polska, za situaci v naší zemi a za všechny, kteří jsou vystaveni bezpráví.

Odpovědí ze strany moci byly další represe a zatýkání.
Co dělat?
Kristus nás učí, že nemáme odpovídat zlu zlem, nesmíme však ani bezmocně přihlížet, jako zlo kolem - a nakonec i v nás - roste. Rádi bychom společnými modlitbami a postem odpověděli na evangelijní výzvu, v níž nás Kristus povolává ke spoluzodpovědnosti za tento svět.

Každý první pátek v měsíci - podle možnosti 24 hodin - se zdržíme jakéhokoliv pokrmu. Sjednoceni v Kristu budeme se modlit:

1/ za dar víry, síly a vytrvalosti, abychom věrně a neohroženě žili a působili v duchu Kristova evangelia lásky
2/ za všechny nespravedlivě vězněné; za ty, kteří trpí pro víru a věrnost svému svědomí.
3/ za nastolení práva a spravedlnosti v naší zemi; za svobodu vyznání a za ty, kteří v církvi i mimo ni působí na straně zla, aby pochopili, že štěstí jednotlivců a národů nelze stavět na lži, nenávisti a násilí.

- - - - - - - - - - -

20. června poskytl Ivan Medek, signatář Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných žijící v exilu ve Vídni, rozhovor vídeňskému dopisovateli rozhlasové stanice Hlas Ameriky. Ivan Medek informoval posluchače o dopisech signatářů Charty 77 žijících v Rakousku, které zaslali Jimmi Carterovi a Leonidu Brežněvovi u příležitosti jejich schůzky ve Vídni. Dopisy upozorňují na porušování lidských práv a občanských práv v Československu, převážně v souvislosti s uvězněnými členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Apelují na oba státníky, aby zakročili ve prospěch vězněných. V rozhovoru dále Ivan Medek podrobně rozebral situaci v Řepčicích.

- - - - - - - - - - -

Julius Tomin zaslal 20.6.1979 ministrovi vnitra dopis, ve kterém ho informoval o průběhu nezákonného počínání a provokaci příslušníků VB, střežících jeho byt.

- - - - - - - - - - -

S hlubokou lítostí oznamujeme našim čtenářům, že dne 25.6.1979 zemřela naše kamarádky Lilian Landová.

- - - - - - - - - - -

12.6.1979 zaslal mezinárodní prezident Pax Christi, biskup Betazzi, prezidentu ČSSR telegram tohoto znění: "S politováním jsme se dozvěděli o věznění několika signatářů Charty 77, zastánců lidských práv v Československu. Tato věc by mohla velice vážně zpomalit proces uvolnování. Doufáme, že budou co nejdříve propuštěni."

- - - - - - - - - - -

Martě Kubišové se 1. června narodila holčička Kateřina. Blahopřejeme!

- - - - - - - - - - -

Články došlé redakci: Ladislav Hejdánek: Dopis příteli č.8/3 řada - 1979.
Jiří Ruml: Telecí řízky a ztracená kůže /fejeton/, 20. 6.1979.

- - - - - - - - - - -